

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-333)

Dec (1) / 2020

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	13
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	18

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 153)

56. ஸோமம் ப்ரதமமாதாய ப்ராணமந்தே நியோஜயேத்

தத: அம்ருதம் உபாதாய யோஜயேத் காலபாவகம்

பொருள் - முதலில் ஸோமம் (ஸ) என்னும் அக்ஷரத்தை எடுத்து, அதனை ப்ராணனின் (ஹ) இறுதியில் சேர்க்கவேண்டும் (இதன் மூலம் ஸஹ கிட்டுகிறது). அதனைத் தொடர்ந்து, அம்ருதம் (ஸ) என்ற அக்ஷரத்தை, காலபாவகம் (ரா) என்ற அக்ஷரத்துடன் சேர்க்கவேண்டும்.

57. தத் ஸம்ஸ்தநலம் குர்யாந்மாயாம் வ்யாபிநமந்தத:

ஏதத் ஸௌதர்சநம் பீஜம் மத் க்ரியாசக்தி ஜ்ரும்பிதம்

பொருள் - அடுத்து அநலம் (ர) என்ற அக்ஷரத்தை அதனுடன் சேர்த்து, அதனை மாயா மற்றும் வ்யாபிந் (ஈம்) என்ற அக்ஷரத்தின் அருகில் வைக்கவேண்டும் (இதன் மூலம் ஸஹஸ்ரார ஈம் என்பது கிட்டும்). இதுவே எனது க்ரியாசக்தியின் வெளிப்பாடாக உள்ள ஸுதர்சனத்தின் பீஜம் ஆகும்.

58. ஸப்தவர்ணாத்மகம் திவ்யம் இதம் பீஜம் மஹர்த்திதம்

ஏததேவ மஹத் பிண்டம் மாயா வ்யாபி ஸமுஜ்ஞிதம்

பொருள் - ஏழு அக்ஷரங்கள் கொண்ட தெய்வீகமான இந்த பீஜமானது, அனைத்து செழிப்புகளையும் அளிக்கவல்லதாகும். இந்த மந்த்ரமானது, மாயா மற்றும் வ்யாபிந் ஆகிய எழுத்துக்கள் இல்லாதபோது "மஹத் பிண்டம்" எனப்படும்.

59. காலாக்ந்யர்காயுதாகாரம் ஏதத் வஜ்ராம்புத த்வநி

பஞ்சவர்ணம் மஹாபிண்டம் துர்தரம் தேவதாநவை:

பொருள் - ஐந்து எழுத்துக்கள் கொண்ட இந்த மஹாபிண்டமானது, ப்ரளயகாலத்தில் உண்டாகக்கூடிய அக்னி போன்று பல்லாயிரக்கணக்கான அக்னிகள் சேர்ந்தது போன்றும், அத்துடன் சூரியன் இணைந்தது போன்றும் உள்ளது. இது தேவர்களாலும், தானவர்களாலும் கூட பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத இடி போன்று முழங்குவதாகும்.

60. சுசிநா து ஸக்ருத் ஸ்மர்யமஜிதேந்த்ரயுத: ஸ்மரம்

ஸ்ம்ருத்வா து சாந்தயே ஸ்மர்யே பீஜே மே தாரிகாதிகே

பொருள் - இதனை நல்லவர்கள் மட்டுமே அறியவேண்டும். தங்களுடைய புலன்களை அடக்காதவர்களால் இதனை அறிய இயலாது. அதன் பின்னர் எனது இரண்டு பீஜ மந்த்ரங்களைக் கொண்டு (அதாவது தாரிகா, அநுதாரிகா), ஸுதர்ஸனத்தை சாந்தப்படுத்த வேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 20)

விஷ்கம்ப:

(நாடகத்தின் விஷயத்தைக் கதாபாத்திரங்கள் மூலம் அறிதல்)

[காமன் தனது மனைவியுடன் வஸந்தனின் கையைப் பிடித்தபடி வருதல்]

(காமன் கூறுவது) ["யார் அவன் " என்று சற்று முன்னர் கேட்ட கேள்வியை மீண்டும் உரைத்தபடியே] ஹே! ஹே! நாடகக் கலைஞர்களுடைய குலத்திற்கு இழிவாக உள்ளவனே!

32. தரநமித மநோஜ்ஞ ப்ரூலதாசாபபாஜாம்

தரல ஹ்ருதய லக்ஷ்யே தாத்ருச ஸ்நேஹதிக்தே

குவலய நயநாநாம் கூணிக்தே லோசநாஸ்த்ரே

சரணயது விவேக: காம் திசம் காந்திசீக:

பொருள் - (காமன் கூறுவது) குவளை மலர் இதழ் போன்றவையும், காதல் பார்வை வீசுவதும், சற்றே வணங்குவது போன்று வளைந்த புருவங்களின் கீழ் உள்ளதும் ஆகிய அழகிய பெண்களுடைய கண்கள், காதல் என்னும் தைலம் பூசப்பட்டவையாக, எனது வில்லிலிருந்து வெளிவரும்போது, விவேகன் எந்தத் திசையில் அச்சம் கொண்டு ஓட இயலும்?

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 30)

73. ஆநந்தரூபமாகையாவது ஜ்ஞாநம் ப்ரகாசிக்கும்போது அநுகூலமாயிருக்கை.

அவதாரிகை - இனிமேல் இதிலுடைய ஆநந்தரூபத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் (ஆநந்த ரூபமாகையாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து ஞானத்தின் ஆனந்தவடிவமாக உள்ள தன்மையை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஜ்ஞாநம் ப்ரகாசிக்கும்போதாவது ஸ்வாச்ரயத்துக்கு விஷயங்களை தர்சிப்பிக்கும்போது அப்போதினே இதுதான் ப்ரகாசிப்பது அவ்வவஸ்தையில் அநுகூலமாயிருக்கையாவது அவ்வோ விஷயங்களெல்லாம் அநுகூலமாய்த் தோற்றுகையாலே அவற்றை விஷயீகரித்த இந்த ஜ்ஞாநம் ஸ்வாச்ரயத்துக்கு ஸுகரூபமாயிருக்கை.

விளக்கம் - “ஞானம் வெளிப்படுதல்” என்றால், தனது இருப்பிடமாக உள்ள ஆத்மாவிடமிருந்து மற்ற விஷயங்களைக் குறித்து அறிய வைப்பதாகும். அப்போதுதான் அது வெளிப்படுகிறது. அந்த நிலையில் ஆத்மாவிடமிருந்து ஏற்றபடியாக உள்ளது; அதாவது, அந்தந்த விஷயங்கள் அனைத்தும் ஆத்மாவிடமிருந்து ஏற்றதாகவே தோன்றுவதால், அவற்றை உணரும்படியாகச் செய்த ஞானமானது, அதன் இருப்பிடமான ஆத்மாவிடமிருந்து சுகமாகவே உள்ளது என்று கருத்து.

74. விஷசஸ்த்ராதிகளைக் காட்டும்போது ப்ரதிகூலமாயிருக்கைக்கடி தேஹாத்ம ப்ரமாதிகள்.

அவதாரிகை - ஆனால் விஷசஸ்த்ராதிகளை தர்சிப்பிக்கும்போது அவற்றை விஷயீகரித்த ஜ்ஞாநம் ப்ரதிகூலமாயிருப்பானேன்? என்கிற சங்கையை உட்கொண்டு அருளிச் செய்கிறார் (விஷசஸ்த்ராதிகள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆனால் ஆபத்து ஏற்படுத்தவல்லதான ஆயுதங்கள் குறித்து அறியும்போது, அவற்றை அறியும்படிச் செய்த ஞானமானது, ஏற்கத்தகாதபடி உள்ளது; இது ஏன் என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அவற்றை தர்சிப்பிக்கும்போது அவற்றை விஷயீகரித்த ஜ்ஞாநம் துக்கரூபமாயிருக்கைக்குக் காரணம், அவற்றில் பாதகத்வ புத்திக்கு மூலமான தேஹாத்ம ப்ரமமும் கர்மமும் ஈச்வராத்மகத்வ ஜ்ஞாநராஹித்யமும் என்கை.

விளக்கம் - அதாவது அந்த ஆயுதங்கள் குறித்து அறியும்படிச் செய்யும் ஞானமானது, துக்க வடிவமாக உள்ளதற்கான காரணம் என்னவென்றால், அவற்றில் விரோதமான எண்ணம் ஏற்படுவதற்கு ஆதாரமாக உள்ள "சரீரமே ஆத்மா" என்ற சிந்தனையும், அதன் விளைவாக ஏற்படும் கர்மமும், ஈச்வரனே அனைத்தின் ஆத்மாவாகவும் உள்ளான் என்ற ஞானத்தின் இல்லாமையும் ஆகும்.

75. ஈச்வராத்மகமாகையாலேயெல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூல்யமே ஸ்வபாவம், ப்ராதிகூல்யம் வந்தேறி.

அவதாரிகை - இவை தனக்கு ஸ்வாபாவிக வேஷமேது? என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார் (ஈச்வராத்மகமாகையாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவற்றுக்கான இயல்பான வடிவம் எது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “ஐகத் ஸர்வம் சரீரம் தே”, “தாநி ஸர்வாணி தத் வபு:”, “தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:” என்று ஸகலபதார்த்தங்களும் பகவச் சரீரமென்று சாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லப்படா நின்றதிறே. அப்படி பகவதாத்மகமாகக் காணும்போது, ஸகலமுமநுகூல்மாய்க்கொண்டு தோற்றுகையாலே எல்லா பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூல்யமே ஸ்வபாவம்; இவற்றில் தோற்றுகிற ப்ராதிகூல்யம் தேஹாத்ம ப்ரமாதி மூலமாகையாலே வந்தேறி என்கை.

விளக்கம் – அதாவது, யுத்தகாண்டம் (120-126) - ஐகத் ஸர்வம் சரீரம் தே - இந்த ஐகத் முழுவதும் உனது சரீரம் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-22-86) - தாநி ஸர்வாணி தத் வபு: - இந்த அனைத்தும் அவனுடைய சரீரம் - என்றும், ஸ்ரீவிபு (1-22-78) – தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு: - அனைத்தும் ஸ்ரீஹரியின் சரீரம் - என்றும் உள்ள பல வாக்கியங்கள் மூலம், “அனைத்து வஸ்துக்களும் பகவானுடைய சரீரம் ஆகின்றன” என்று சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டது அல்லவோ? அவ்விதம் அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக பகவான் உள்ளான் என்று காணும்போது, அனைத்தும் இனிமையாகவே தோன்றுவதால், அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் “ஏற்புடையது ஆகும்” என்பது இயல்பாக உள்ளது. ஆனால் இவற்றில் தோன்றுகின்ற “ஏற்புடையது அல்ல” என்ற எண்ணமானது, சரீரத்தையே ஆத்மா என எண்ணி மயங்கும் நிலையால் வந்தது என்று கருத்து.

76. மற்றையாநுகூல்யம் ஸ்வாபாவிகமாகில், ஒருவனுக்கொருக்காலோரிடத்திலே அநுகூலங்களான சந்தந குஸுமாதிகள், தேசாந்தரே காலாந்தரே இவன்தனக்கும் அத்தேசத்திலே அக்காலத்திலே வேறையொருவனுக்கும் ப்ரதிகூலங்களாகக் கூடாது.

அவதாரிகை - இப்படி ஈச்வராத்மகமாகையாலே ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூல்யமே ஸ்வபாவமென்பானேன்? சந்தந குஸுமாதிகளிலுண்டான ஆநுகூல்யம் ஸ்வாபாவிக மன்றோ? என்கிற சங்கையின் மேலே அருளிச்செய்கிறார் (மற்றையாநுகூல்யம் ஸ்வாபாவிகமாகில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் அனைத்து வஸ்துக்களும் ஈச்வரனையே தங்கள் ஆத்மாவாகக் கொண்டவையாக உள்ளதால், அவை அனைத்திற்கும் “ஏற்புடையதாக உள்ள தன்மை” என்பதே இயல்பானது என்று தனியாக ஏன் கூறவேண்டும்? சந்தனம், மலர்கள் போன்றவற்றுக்கு “ஏற்புடையதாக உள்ள தன்மை” என்பது இயல்பானது அல்லவோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - மற்றையாநுகூல்யம் என்கிறது தாமருளிச்செய்த பகவதாத்மகத்வத்தால் வந்த ஆநுகூல்யத்தை ஒழிய சந்தந குஸுமாதி பதார்த்தங்களில் தோற்றுகிற ஆநுகூல்யத்தை. அது அவற்றுக்கு ஸ்வாபாவிகமாகில், போக்தாவாயிருப்பா னொருவனுக்கு ஒரு காலத்திலே ஒரு தேசத்திலே அநுகூலங்களாயிருந்தவை, காலாந்தரத்திலேயாதல், தேசாந்தரத்திலேயாதல், இவன்றனக்கே ப்ரதிகூலங்களாவது; இவனுக்கு அநுகூலங்களாயிருக்கிற தேச காலங்கள் தன்னிலே வேறே ஒருவனுக்கு ப்ரதிகூலங்களாவதாகை கூடாது. இப்படி ப்ரதிகூலங்களாய்த் தோற்றக் காணா நின்றோமிறே. ஆகையால், பகவதாத்மகத்வ நிபந்தநமான ஆநுகூல்யமே ஸ்வாபாவிகம்; மற்றையாநுகூல்யம் ஸ்வாபாவிகமன்றென்கை. “தத் ஏவ ப்ரீதயே பூத்வா புநர் துக்காய ஜாயதே || தத் ஏவ கோபாய யத: ப்ரஸாதாய ச ஜாயதே | தஸ்மாத் துக்காத்மகம் நாஸ்தி ந ச கிஞ்சித் ஸுகாத்மகம்” என்று இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீபராசரபகவானாலே விசதமாகச் சொல்லப்பட்டதிறே.

விளக்கம் - “மற்றையாநுகூலம்” என்று எதனைக் கூறுகிறார்? தான் முன்பு அருளிச்செய்த கருத்தான, “பகவானே அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளான்” என்பதன் மூலம், அனைத்து வஸ்த்துக்களுக்கு உள்ளதான “ஏற்புடையதான தன்மை” என்பது அல்லாமல், சந்தனம் மற்றும் மலர்கள் போன்றவற்றுக்கு உள்ளதான “ஏற்புடைய தன்மை” என்பதையே “மற்றையாநுகூலம்” என்கிறார். அவை, அந்தப் பொருள்களுக்கு இயல்பாகவே உள்ள தன்மை என்றால், அவற்றை அனுபவிக்கும் ஒருவனுக்கு, அவை ஒரு காலம் மற்றும் ஓர் இடத்தில் ஏற்புடையதாக இருந்தபடியும், அவனுக்கே வேறு ஒரு காலம் மற்றும் வேறு ஓர் இடத்தில் ஏற்கமுடியாததாக இருக்க இயலாது அல்லவோ? மேலும் ஒருவனுக்கு

ஏற்புடையதாக உள்ள இடம் மற்றும் காலத்தில், வேறு ஒருவனுக்கு அதே இடம் மற்றும் காலத்தில் ஏற்கப்படாதவையாக இருக்க இயலாது அல்லவோ? ஆனால் இவ்விதமாக இந்தப் பொருள்கள் ஏற்கப்படாதவையாக உள்ளதை நான் காண்கிறோம். எனவே “அனைத்து வஸ்துக்களின் ஆத்மாவாக பகவான் உள்ளான்” என்பதன் விளைவாக, அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் “ஏற்கப்படுவதாக உள்ள தன்மை” என்பதே இயல்பானது ஆகும்; மற்ற விதங்களில் வரும் இந்தத் தன்மையானது, இயல்பானது அல்ல என்று கருத்து. இதனைப் பராசரபகவான் ஸ்ரீவிபு. (2-6-46, 47) - தத் ஏவ ப்ரீதயே பூத்வா புநர் துக்காய ஜாயதே || தத் ஏவ கோபாய யத: ப்ரஸாதாய ச ஜாயதே | தஸ்மாத் துக்காத்மகம் நாஸ்தி ந ச கிஞ்சித் ஸுகாத்மகம் - ஒரு பொருளே, ஒரு நேரத்தில் இன்பமாகவும் மற்றொரு நேரத்தில் துக்கத்தை அளிப்பதாகவும் உள்ளது. எது கோபத்தைத் தூண்டியதோ அதுவே அமைதியை அளிப்பதாகவும் மாறுகிறது. ஆகவே இயல்பாகவே துக்கமானது என்றும், இன்பமானது என்றும் ஏதும் இல்லை - என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்றதென்? என்னில், விஷயஸ்த்ராதிகள் ப்ரதிகூலங்களாயும், சந்தந குஸுமாதிகள் அநுகூலங்களாயும் தோற்றுகிறது தேஹாத்ம ப்ரமாதிகளாலே. ஈச்வராத்மகமாகையாலே எல்லா பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூல்யமே ஸ்வபாவம். ஆகையால் அவ்வாகாரத்தாலே காணும்போது, ஸர்வ விஷய ப்ரகாசந தசையிலும் ஜ்ஞாநம் ஆனந்தரூபமாயிருக்கும் என்றதாயிற்று.

விளக்கம் - இதன் மூலமாகக் கூறப்பட்டது என்ன? விஷயம் மற்றும் ஆயுதம் போன்றவை ஏற்கப்படாத வஸ்துக்களாகவும், சந்தனம் மற்றும் மலர்கள் போன்றவை ஏற்கப்படும் தன்மை கொண்டவைகளாகவும் இருத்தல் என்ற நிலையானது, “சரீரமே ஆத்மா” என்ற மயக்கத்தால் ஆகும். ஈச்வரனை ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளதால், அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் “ஏற்புடையதாக உள்ள தன்மை” என்பதே இயல்பாகும். ஆகவே இந்தத் தன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு காணும்போது, அனைத்து விஷயங்களையும் அறிகின்ற நிலையில் உள்ள ஞானமானது, ஆனந்த ரூபமாகவே உள்ளது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - ஆக கீழ்ச்செய்ததாயிற்றது, “சித்தென்கிறது ஆத்மாவை” என்று முதலிலே சிச்சப்தவாச்யமான வஸ்துவை உத்தேசித்து; அநந்தரம் “தேஹாதி விலக்ஷணமாய்” என்று தொடங்கி, “சேஷமாயிருக்கும்” என்னுமளவாக தத் ஸ்வரூப லக்ஷணத்தை விஸ்தரேண சொல்லி; “தேஹாதி விலக்ஷணமானபடியென் என்னில்” என்று தொடங்கி, “சேஷமாகையாவது” எனனுமளவாக உக்த லக்ஷணத்தைப் பரீக்ஷித்து; அநந்தரம் ஏவம்பூதமான ஆத்ம ஸ்வரூபம் பத்த முக்த நித்ய ரூபேண த்ரிப்ரகாரமா யிருக்கும்படியையும்; பத்தாத்மாக்களுக்கு அவித்யாதிகளுண்டாகைக்கு ஹேதுவையும் தந்நிவ்ருத்தி க்ரமத்தையும் த்ரிவிதாத்ம வர்க்கமும் தனித்தனியே அநந்தமா யிருக்கும்படியையும் சொல்லி; அந்த ஜீவாநந்த்ய ப்ரதிபடமான ஏகாத்ம வாதத்தை யுக்தி சாஸ்த்ரங்களாலே நிரஸித்து, ஆத்மபேதத்தை ஸாதித்து; முன்பு விஸ்தரேண சொன்னபடியின்றிக்கே, ஸுக்ரஹமாக த்ரிவித ஆத்மாக்களுக்குமுண்டான லக்ஷணத்தை தர்சிப்பித்து; அநந்தரம் ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்குமுண்டான ஸாதர்ம்ய வைதர்ம்யங்களைச் சொல்லி; ஜ்ஞாந விபுத்வ ப்ரஸங்கத்திலே, த்ரிவித சேதநருடைய ஜ்ஞாநத்துக்குமுண்டான விசேஷத்தைச் சொல்லி; முன்பு ஜ்ஞாநத்துக்குச் சொன்ன நித்யத்வ த்ரவயத்வ அஜடத்வ ஆநந்தரூபத்வங்களை அடைவே உபபாதித்து; இப்படி சித் தத்வத்தினுடைய வேஷத்தை அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் - ஆகவே இதுவரை கூறப்பட்டது என்ன? சூர்ணை (93) – சித் என்கிறது ஆத்மாவை - என்பதன் மூலம் தொடக்கத்திலேயே “சித்” என்ற சொல்லால் கூறப்படும் வஸ்துவை உணர்த்தினார். அடுத்து, சூர்ணை (4) – தேஹாதி விலக்ஷணமாய் - என்று தொடங்கி, சூர்ணை (4) – சேஷமாயிருக்கும் – என்பது முடிய உள்ள சூர்ணையில், சித் வஸ்துவின் ஸ்வரூப லக்ஷணத்தை விரிவாக உரைத்தார். அடுத்து சூர்ணை (5) – தேஹாதி விலக்ஷணமானபடியென் என்னில் - என்று தொடங்கி, சூர்ணை (40) – சேஷமாகையாவது – என்பது முடிய உள்ள சூர்ணைகளில், முன்பு கூறப்பட்ட சித் வஸ்துவின் லக்ஷணத்தை ஆராய்ந்தார். அடுத்து, இப்படியாக உள்ள ஆத்ம ஸ்வரூபமானது, “பத்தர், முக்தர், நித்யர்” என மூன்றுவிதமாக உள்ளதைக் கூறினார்; பத்தராக உள்ள ஸம்ஸாரி ஆத்மாக்களுக்கு,

அவித்யை போன்றவை ஏற்படும் காரணத்தை உரைத்தார்; அந்த அவித்யை முதலானவை விலகும் வரிசையைக் கூறினார்; மூன்று விதமாக உள்ள ஆத்மாக்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாக பல உள்ளன என்றார்; இவ்விதம் “ஜீவாத்மாக்கள் பலர் உள்ளனர்” என்ற ச்ருதி கருத்திற்கு விரோதமாக உள்ளதான “ஒரே ஒரு ஜீவாத்மா” என்ற வாதத்தை, தகுந்த யுக்தி சாஸ்த்ரங்களால் தள்ளினார்; இதன் மூலம் ஆத்ம வேறுபாட்டை உறுதியாக்கினார்; முன்பு விரிவாக உபதேசித்தது போன்று அல்லாமல், மூன்றுவிதமான ஆத்மாக்களுக்கும் உள்ள லக்ஷணத்தைச் சுருக்கமாக உபதேசித்தார்; அடுத்து ஞானத்திற்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கும் இடையே உள்ளதான “ஒரே போன்று உள்ளது, ஒரே போன்று இல்லாதது” என்னும் தர்மங்களைக் கூறினார்; ஞானத்தின் “எங்கும் உள்ள தன்மை” என்பதைக் கூறியபோது, மூன்றுவிதமான சேதனங்களுக்கும் உள்ள ஞானத்திற்கு இருப்பதான சிறப்புகளை உரைத்தார்; முன்பு ஞானத்திற்குக் கூறப்பட்டதான “எப்போதும் உள்ள தன்மை, திரவியமாக உள்ள தன்மை, தானே தன்னை வெளிப்படுத்தும் தன்மை, ஆனந்தமே வடிவமாக உள்ள தன்மை” போன்ற பலவற்றையும் முற்றிலுமாக விளக்கினார். இப்படியாக சித் தத்வத்தின் தன்மையை அருளிச்செய்து நிறைவு செய்தார்.

சித் ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 298)

4-7-1 சீலமில்லாச் சிறியனேலும் செய்வினையோ பெரிதால்

ஞாலமுண்டாய் ! ஞானமூர்த்தி! நாராயணா! என்றென்று

காலந்தோறும் யானிருந்து கைதலை பூசலிட்டால்

கோலமேனி காணவராய் கூவியும் கொள்ளாயே

பொருள் - “அனைத்து லோகங்களும் ப்ரளயகாலத்தில் உதவியைக் கேட்கவேண்டும் என்று எதிர்பாராமல், அனைத்து வஸ்துக்களையும் உட்கொண்டாய். இப்படியாக அனைத்தையும் காப்பாற்றவேண்டும் என்று அறிவதற்கான மேன்மையான ஞானத்தைக் கொண்டவனே! நாராயணனே!” என இப்படியாக, பலவிதமாக உன் இயல்பைக் கூறியபடி, ஒருநாளும் விடாமல், அனைத்துக்காலத்திலும் “உன்னைக் காணவேண்டும்” என்ற ஆசை காரணமாக வருத்தம் கொண்டு, எனது கைகளைத் தலைக்கு மேல் குவித்து உன்னை அழைக்கிறேன். ஆயினும், காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள உனது திருமேனியின் அழகை நான் கண்டு அனுபவிக்கும்விதமாக நீ வருவதில்லை. என்னிடம் நீ வருவதற்கு உனது தரம் இடம் அளிக்கவில்லை என்றால், உன்னிடத்திலும் என்னை நீ அழைத்துக் கொள்ளவதில்லை. எனவே சிறந்த சரிதம் ஏதும் இன்றி, அறிவற்று, தாழ்ந்தவனாக நான் உள்ளேன் என்றாலும், எனது பாபங்கள் மிகவும் பெரியதாகவே உள்ளன.

அவதாரிகை - நெடுங்காலம் கூப்பிடச் செய்தேயும், விஷயீகரியாதபடியாக நான் பண்ணின பாபத்தின் மிகுதி இருக்கிறபடி என்? என்கிறார்.

விளக்கம் - நீண்டகாலம் நான் உன்னை அழைத்தப்படி உள்ளபோதிலும், நீ என்னை ஏற்காதவிதத்தில், நான் செய்த பாபங்களின் மிகுதி உள்ளதுதான் என்னே!", என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சீலமில்லா) சீலமாவது நன்மை. அதாவது வருத்தம். வருத்தத்தை சீலமென்னக் கடவதிறே. இப்போது நன்மையில்லாவிட்டால், மேல் ஒரு நன்மை உண்டாக்கிக் கொள்ளுகைக்கு ஓராசிரயமுமில்லைகிடர் என்கிறார். (சிறியனேலும்) ஆத்மா அணுவாய், ஜ்ஞாநம் விபுவாயிறேயிருப்பது; ஆற்றாமையாலே ஜ்ஞாநப்ரபை அடக்கி, ஆத்ம ஸத்பாவமாத்ரமே ஆயிற்றுக் காணும். இப்போது ஒரு ஆசிரயமில்லாதபடி சிறியனாயிருந்தேனேயாகிலும். (செய்வினையோ பெரிதால்) பண்ணின பாபத்தைப் பார்த்தவாறே, சிதசிதீசுவர தத்தவ த்ரயத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளும்படி பெருத்திருந்தது. ஸம்ஸாரிகளுடைய குற்றங்களைப் பொறுக்கும் ஈசுவரனுடைய குணங்களிலும், அவன் தந்த பக்திருபாபந் ஜ்ஞாநத்திலுங்காட்டில் பெரிதாயயிற்று இருக்கிறது; அந்த ஜ்ஞாநமும் அகிஞ்சித்கரமாய், அக்குணங்களும் நடையாடாநிற்கச் செய்தேயிறே பாபம் அநுவர்த்திக்கிறது. லோகத்தில் பெரியது தத்வ த்ரயமாயிற்று; அதிலும் பெரியதாயிற்று, இவருடைய ஜ்ஞாநம்; இத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளும்படி காணும் பாபத்தின் பெருமை.

விளக்கம் - (சீலமில்லா) - சீலம் என்றால் நன்மை, அதாவது சிறந்த ஒழுக்கம், நல்லொழுக்கம். சிறந்த ஒழுக்கத்தை சீலம் என்று கொள்ளலாம் அல்லவோ? தற்போது ஒரு நன்மை இல்லை என்றால், இனி வரும் காலத்தில் நன்மை ஏற்படுத்திக் கொள்ள ஒரு வாய்ப்பு இல்லை அல்லவோ என்கிறார். (சிறியனேலும்) - ஆத்மா அணு அளவே உள்ளபோதிலும், அதன் ஞானம் எங்கும் நிறைந்துள்ளது அல்லவோ? ஆற்றாமையால் ஞானத்தின் ஒளியானது அடங்கி, ஆத்மாவின் இருப்பு என்பது மட்டுமே இப்போது உள்ளது என்ற நிலை இருக்கிறது. இப்போது என்னிடம் எந்த ஒரு நல்லொழுக்கமும் இல்லை என்றாலும், மேலும்

நல்லொழுக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும் கூட வாய்ப்பு இல்லாதபடி, சிறியவனாக நான் உள்ளபோதிலும். (செய்வினையோ பெரிதால்) - நான் சிறியவனாக இருந்தாலும், செய்த பாபங்களை நோக்கும்போது, “சித், அசித், ஈச்வரன்” ஆகிய மூன்றுவிதமான தத்வங்களையும் மூழ்கடிக்கும் அளவிற்குப் பெரிதாக உள்ளது. ஸம்ஸாரிகளுடைய குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் குணங்களைக் காட்டிலும், அவன் அளித்த பக்தியுடன் கலந்த ஞானதைக் காட்டிலும், எனது பாபங்கள் பெரிதாகவே உள்ளன. “பாபத்தின் அளவு பெரிதாக உள்ளது என்று எப்படி அறியப்பட்டது?” என்பதற்கு அடுத்து விடை அளிக்கிறார். அவன் அளித்த ஞானமானது செயல் அற்றதாகவும், அவனுடைய குணங்கள் வெளிப்படும் பயன் இல்லை என்னும்படியாகவும் அல்லவோ பாபங்கள் வளர்ந்தபடி உள்ளன? இந்த லோகத்தில் பெரியது “தத்வ த்ரயம்” மட்டுமே ஆகும்; அதனைக் காட்டிலும் பெரியதாக இவருடைய மதிநலம் அருளப் பெற்ற ஞானம் உள்ளது; அதனையும் விஞ்சும் அளவிற்கு இவருடைய பாபங்கள் உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (செய்வினை) இதுதான் ஈச்வரனைப் போலே ஸங்கல்பித்து வந்ததன்றே, இது அடையச் செய்தற்றதிறே. (ஓ) இதென்ன ஆச்சர்யம்! அன்றிக்கே, விஷாத ஸூசகமாதல். திருநாம ப்ரஸங்கத்திலே உணரும்படியானாராகில் இவர்க்குப் பாபமாவதென்? என்னில், அப்படி ஸத்தா தாரகமான வஸ்துவை இப்போது யதாமநோரதம் அநுபவிக்கப் பெறாமையாலே இழக்கைக்கு அடி பாபமேயிறே. “மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்” என்றாளிறே பிராட்டியும். விரோதி வர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுத்து என்னை ரசஷிக்கைக்கீடான சக்தியையுடையவராவது, இதுக்கு முன்பெல்லாம் ப்ரதிபக்ஷம் மண்ணுண்ண வளர்த்து போந்தவர்களாவது, நான்தான் தங்களை அழிய மாறியும் ரசஷிக்க வேண்டுபடி அவஸந்நையாயிருப்பது; இப்படியிருக்க, அவர்கள் என்னைக் கடாஷடியாதிருந்தார்கள்; இதுக்குஅடி, அவர்கள் பக்கலிலேயாதல் என்பக்கலிலேயாதல் ஆகவேணுமிறே. அவர்கள்பக்கல் ஒரு கண்ணழிவு சொல்லலாயிருந்ததில்லை; இனி என்னுடைய பாபமேயாமித்தனையிறே. (கிஞ்சித்) நாம்தாம் ஸர்வஜ்ஞைகளல்லோமிறே எல்லாம் அறிகைக்கு; அறியாதிருப்பது ஏதேனுமொன்று உண்டாக வேண்டுமிறே, கார்யகல்ப்யமிறே.

விளக்கம் - (செய்வினை) - இந்தப் பாபங்கள், ஈச்வரனைப் போன்று, ஸங்கல்பத்தால் உண்டானது அல்ல; முற்றிலுமாகச் செய்யப்பட்டு வந்தது அல்லவோ? இது என்ன ஆச்சர்யம்! அல்லது, வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். துக்கத்தின் மிகுதியைக் குறித்து வியப்பதாகவும் கொள்ளலாம். ஆனால், திருநாமத்தின் உச்சரிப்பு ஓசையைக் கேட்டு இவர் மயக்கத்திலிருந்து விழிப்பவர் என்றுள்ள இவருக்குப் பாபம் என்பது என்ன? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது தனது இருப்பு என்பதற்கு ஆதாரமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை இப்போது தான் விரும்பியபடி அனுபவிக்க இயலவில்லை என்றால், இவ்விதம் அவனை இழந்ததற்குக் காரணம் பாபமே அல்லவோ என்று கருத்து. ஸூந்தரகாண்டம் (38-48) - மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித் - (சீதை கூறுவது) எனது தீய செயல்களே ஆகும் - என்றாள் அல்லவோ? இந்த ச்லோகத்தை மேலும் விளக்குகிறார். எனது விரோதிகள் அனைவரையும் முற்றிலுமாக அழித்து, என்னைக் காப்பாற்றக்கூடிய சக்தியைக் கொண்டவராக இராமன் உள்ளார்; இதற்கு முன்புள்ள காலத்தில், எனது விரோதிகள் அனைவரும் மண்ணைக் கவ்வும்படியாகச் செய்வார்; அவர் தன்னை அழித்துக் கொண்டாலும் என்னைக் காக்கும்படியாக இப்போது எனது துன்பம் மிகுதியாக உள்ளது; ஆனாலும் அவர் வந்து என்னைக் கடாஷிக்கவில்லை; இதற்கான காரணம், அவர் பக்கமோ அல்லது என் பக்கமோ இருக்கவேண்டும்; ஆனால் அவரிடம் எந்த ஒரு முழுமையான காரணத்தையும் கூறும்படியான நிலை இல்லை; ஆகவே எனது இந்த நிலையானது எனது பாபத்தினால் அல்லவோ? (கிஞ்சித்) - அனைத்தையும் அறிவதற்கு நான் “முழு அறிவினள்” அல்லள். நான் அறியாமல் உள்ளது என ஏதேனும் ஒன்றாவது இருத்தல்வேண்டும் அல்லவோ? கார்யத்தின் மூலம் காரணத்தை அறியலாம் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (ஞாலமுண்டாய்) பாப ப்ராசர்யத்தை அநுஸந்தித்தால் ப்ராயச்சித்தம் பண்ண இழியுமத்தனையிறே, “தந்தாமுடைய யத்தந்தாலே பேறு” என்று இருப்பார். இவர் “அவன் கையிலே இதுக்குப் பரிஹாரம்” என்றிறே அறுதியிட்டிருப்பது; எப்போதும் “கைகழலா நேமியான் நம் மேல்வினை கடிவான்” என்றிறே சொல்லுவது; இதுதான் ஸுதர்சனமாயிருக்குமிறே, “பகவதோ பவேந” என்கிறபடியே; ஆகையாலே, அவன்படியை அநுஸந்திக்கிறார். “கஜம்வா வீக்ஷய” இத்யாதி.

விளக்கம் - (ஞாலமுண்டாய்) - “தங்களுடைய முயற்சியால் பேறு கிட்டும்” என்று எண்ணுபவர்கள் மட்டுமே, பாபங்களுடைய மிகுதியை எண்ணியவுடன், அதற்கான பிராயச்சித்தத்தைச் செய்ய முனைவார்கள். ஆனால் இவரோ, “அவன் கையில் நமது பாபங்களுக்கான பரிகாரம் உள்ளது” என்ற உறுதியுடன் உள்ளவர் ஆவார். எப்போதும் பெரியதிருவந்தாதி (87) - கை கழலா நேமியான் நம் மேல்வினை கடிவான் - என்னும்படியாக உள்ளவர் ஆவார். இவ்விடம் இருத்தலே, மங்களங்கள் அனைத்தும் பொருந்திய ஒரு மதமாக இருக்கமுடியும் என்பதை ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - பகவதோ பவேந - பகவானுடைய பலம் மூலமாக நான் பகவத் கைங்கர்யம் என்ற வடிவில் உள்ள கர்மங்களை இயற்றுகிறேன் - என்பதில் காண்க. ஆகவே அவனுடைய திறனை எண்ணுகிறார். ஆனால் இவ்விதம் அவனுடைய திறனை எண்ணி அஞ்சாதவர்கள் யாரேனும் உள்ளனரோ என்பதற்கு உதாரணம் காண்பிக்கிறார்; அயோத்யாகாண்டம் (62—20) - கஜம்வா வீசுப்ய - யானை சிங்கம் போன்றவற்றைக் கண்டு சீதை அச்சம் கொள்ளவில்லை - என்பது காணலாம்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 14)

வ்யாக்யானம் - (அங்கீரி) அந்த ஸ்வபாவத்திலே “குணைர் தாஸ்யமுபாகத:” என்று பெரிய முதலியார் தோற்றிருக்கும்படியையும், அவருடைய அநந்யார்ஹ சேஷத்வமும் சொல்லுகிறது. (ஸரோஜ) ஸம்பந்தமில்லாவிடிலும் விடவொண்ணாத போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. விகாஸம், செவ்வி, குளிர்ச்சி, பரிமளம் முதலானவற்றுக்குத் தாமரையை ஒருபடிக்குப் போலியாகச் சொல்லலாயிருக்கை. (தத்தவ ஜ்ஞாந) தத்வ ஜ்ஞாநமாவது அவதார விஷய ஜ்ஞாநமும், ஆச்ரித பாரதந்தர்ய விஷய ஜ்ஞாநமும். “ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: | த்யக்த்வா தேஹம் புநர் ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோ அர்ஜுந” என்று தானே அருளிச்செய்தானிறே; “தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்”, “அஹத்வா ராவணம் ஸங்க்யே”, “யத் விநா பரதம் த்வாஞ்ச சத்ருக்நஞ்சாபி மாநத | பவேந் மம ஸுகம் கிஞ்சித் பஸமஸாத் குருதாம் சுஃ” என்று அருளிச்செய்தானிறே சக்ரவர்த்தித் திருமகன். “அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்”, “ஆத்மாநம் நாதிவர்த்தேதா:” இத்யாதி. (அநுராக) அநுராகமாவது, இவற்றை எல்லாவற்றையும் அனுபவித்தாலல்லது நிற்கவொண்ணாத ப்ரேமம்.

விளக்கம் - (அங்கீரி) - தன்னை வந்தடைவதற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்தையும் நீக்கவல்லவனாக உள்ள அந்தத் தன்மையில், கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (4-12) – குணைர் தாஸ்யம் உபாகத: - இவருடைய குணங்களால் இவருக்கு நான் அடிமை - என்று நாதமுனிகள் தோற்று நிற்கும் நிலை மற்றும் வேறு யாருக்கு

அடிமையாகாமல் அவனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ள நிலை ஆகியவை கூறப்படுகிறது. (ஸரோஜ) - ஸம்பந்தம் இல்லை என்றாலும், விட இயலாத இனிமையைக் கூறுகிறார். மலர்ச்சி, அழகு, குளிர்ச்சி, பரிமளம் ஆகியவற்றுக்குத் தாமரையை ஒருவிதமாக உதாரணம் கூறுவது போன்று ஆகும். (தத்வ ஜ்ஞாந) - தத்வஞானம் என்றால் அவதாரங்கள் குறித்த ஞானம் மற்றும் அடியார்களுக்குப் பகவான் வசப்பட்டு நிற்பது குறித்த ஞானம் ஆகியவை ஆகும். கீதையில் (4-9) - ஜநம் கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: | த்யக்த்வா தேஹம் புநர் ஜநம் நைதி மாமேதி ஸோ அர்ஜுந - யார் ஒருவன் எனது அப்ராக்ருதமாக பிறவி மற்றும் செயல்கள் ஆகியவற்றை உண்மையாகவே அறிகிறானோ அவன் தனது சரீரத்தை விட்டவுடன் மறுபிறவி அடையாமல் என்னை வந்தடைகிறான் - என்று பகவான் தானே உரைத்தான் அல்லவோ? புருஷஸூக்தம் - தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம் - அவணை அறிந்த அறிஞர்கள் நன்கு அறிந்தவர்கள் ஆகிறார்கள் - என்றும், யுத்தகாண்டம் (19-21) - அஹத்வா ராவணம் ஸங்க்யே - இராவணனை வதைக்காமல் அயோத்தி செல்லமாட்டேன் - என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (97-8) - யத் விநா பரதம் த்வாஞ்ச சத்ருக்நஞ்சாபி மாநத | பவேந் மம ஸுகம் கிஞ்சித் பஸமஸாத் குருதாம் சுகீ - பரதனையும், உன்னையும் சத்ருக்நனையும் விலக்கி ஏதேனும் இன்பம் எனக்கு ஏற்படும் என்றால் அதனை அக்னி பொசுக்கட்டும் - என்றும், இராமன் அருளிச்செய்தான் அல்லவோ? ஆரண்யகாண்டம் (10-19) - அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம் - நான் எனது உயிரை விடுவேன் அல்லாமல் சபதத்தை விடமாட்டேன் - என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (111-7) - ஆத்மாநம் நாதிவர்த்தேதா: - அடியார்க்கு வசப்பட்ட உனது தன்மையை மீறாமல் இருப்பாயாக - என்றும் உள்ளது காண்க. (அநுராக) - இவை அனைத்தையும் அனுபவித்தல் அல்லாமல் தரிக்க இயலாது - என்னும்படியாக உள்ள காதல்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்